

мислилъ, че господарътъ му ще го похвали за това.

Слѣдъ малко вратата се отворила и господарътъ се върналъ. Шаро скочилъ, заскимтълъ радостно и зализалъ господаря си.

Човѣкътъ останалъ смаянъ: люлката обърната, дѣтето лежи на пода неподвижно, по муцуната на кучето кръвъ. „Побѣснѣло! И уханало дѣтето!“ извикалъ той. „Затова то бѣ навело днесъ глава!“ И веднага сграбчилъ ножа отъ масата и го забилъ въ сърцето на кучето.

Кучето изхъркало и умрѣло. Дѣтето се събудило и заплакало. „Ахъ, то било живо!“ извикалъ бащата и се спусналъ да оправя люлката, но видѣлъ разкъсаната змия, окървавениятъ подъ и разбралъ работата. Но било вече късно. Дошла жената, разбрала всичко и заплакала надъ умрѣлия Шаро.

Прѣводъ.

